

Arrest

nr. 278 636 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2021 diende verzoekster voor de negende keer een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonmoeder.

Op 2 juni 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.12.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 9de keer gezinshereniging aan met haar schoonmoeder M.S. (RN: [...]) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse schoonmoeder.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine / of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Als bewijs van dat ten laste zijn, werden bij huidige aanvraag volgende bewijsstukken voorgelegd:

- attesten van hoofdverblijfplaats opgemaakt door Bilzen op naam van de referentiepersoon en betrokkene

- medisch attest op naam van de referentiepersoon dd. 4.03.2022.

- loonfiches op naam van betrokkene zelf bij werkgever SA C.B. voor de maand januari 2022. Echter, betrokkene is zelf tewerkgesteld. Gezien dit gegeven blijkt niet dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon in België en aldus in haar eigen levensonderhoud kan voorzien

- rekeninguittreksels ING met stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.10.2021, dd. 8.12.2021, dd. 13.12.2021, dd. 20.12.2021, dd. 28.12.2021, dd. 31.12.2021, dd. 11.01.2022 en 24.01.2022. Deze geldstortingen dateren van na de aankomst in België. Bijgevolg bewijzen deze niet dat betrokkene ten laste viel van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

- huurovereenkomst sociaal verhuur kantoor houvast vzw dd. 3.10.2017

- Rekeninguittreksels BNP Parisbas Fortis aangaande inkomsten zoals oa. Pensioen (periode maart 2021 - februari 2022), stortingen BTPP schoonmaakbedrijf, SVB Utrecht, sociale verzekeringsbank, de voorzorg,...

- attesten van het OCMW te Bilzen dd. 1.03.2022 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt alweer niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Bovendien heeft betrokkene meerdere weigeringsbeslissingen ontvangen. Het geheel van de voorgelegde documenten doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de voorgaande bijlagen 20 dd.

07.08.2017, 08.02.2018, 21.08.2018, 22.03.2019, 14.10.2019, 23.04.2020, 17.11.2020 en 19/05/2021. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Het voorgelegde medische verslag doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Het lijkt eerder dat de referentiepersoon ten laste valt van betrokkene. Dit kan de bedoeling niet zijn van deze aanvraag gezinshereniging.

Het gegeven dat betrokkene sedert 2.03.2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40 bis vreemdelingenwet
- Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.1. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn

Het is uiteraard zo dat verzoekster in het huwelijk is getreden met Dhr. K.H. en dat de situatie betrekking heeft op hun beiden, aangezien verwerende partij een identieke beslissing genomen jegens beiden. Verzoekster en haar echtgenoot dienen ten laste te zijn van hun Nederlandse (schoon)moeder en zij dienen derhalve afhankelijk te zijn van de materiële steun vanwege haar. De DVZ stelt niet dat verzoekster arbeid zou hebben verricht in Armenië en aangezien zij met een gemeenschap van goederen zijn getrouwd, dient verzoekster de situatie van haar echtgenoot te volgen en wordt haar situatie toegelicht vanuit de optiek van haar echtgenoot (in casu de zoon van de referentiepersoon).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of “die te hunnen laste zijn”.

Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Nederlandse moeder in het land van herkomst en/of afkomst en verwijst integraal naar de eerdere aanvragen van verzoeker.

Het staat buiten betwisting dat verzoeker initieel zijn land van herkomst verliet toen hij nog niet de leeftijd van 21 jaar had bereikt. Het attest vanwege de Armeense autoriteiten dewelke nogmaals in bijlagen gevoegd werd, stelt expliciet dat zij voor hun vertrek (gezamenlijk) effectief samen hebben gewoond in Armenië op hetzelfde adres.

Verzoekster werd nadien gedwongen uit het Rijk verwijderd en keerde samen met zijn echtgenoot terug naar België.

Zij vestigden zich bij hun (schoon)moeder en activeerden al reeds gelijkaardige procedures gezinsherenging, dewelke werd afgewezen.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekers sedertdien België niet hebben verlaten en zij aldus voorafgaand aan de aanvraag verzoekers ook niet materieel en/of financieel konden ondersteund worden in Armenië.

Verzoeker vertoefde sedertdien in België en was aldus alhier ten laste van zijn Nederlandse moeder, aangezien zij slecht sporadisch alhier arbeid hebben verricht.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

“Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samen wonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid.

De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder.”

In casu stond het verwantschap van verzoeker en zijn moeder uiteraard vast.

Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker na zijn aankomst in België, niet meer terug is gekeerd naar Armenië. Verwerende partij verwijst integraal naar de beslissingen en laat alle documenten in het kader van de huidige aanvraag buiten beschouwing te weten:

- *het attest Nr: 8206 dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker zijn moeder steeds ingestaan heeft voor de materiële en financiële noden en dat zij voor hun vertrek uit Armenië effectief hebben en samengewoond. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;*

- het attest Nr: 8205 dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen en inkomstenbronnen heeft gehad in Jerevan en Armenië. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;
- het attest Nr: 5875 dd. 03/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker over geen eigendommen of inkomsten beschikt. Dit attest spreekt expliciet over een situatie in het verleden en aldus voor de aankomst van verzoeker naar België;

Verzoeker heeft enkele primordiale attesten naar voren gebracht waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk onvermogen was in Armenië en derhalve afhankelijk waren van de materiële en financieel steun vanwege haar Nederlandse moeder.

Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoeker.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feiteensituatie in casu in hoofde van verzoekster

Art. 40bis § 1 vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Verwerende partij onderzoekt niet afdoende of verzoeker ten laste was van zijn moeder in Armenië en houdt geen rekening met de navolgende stukken dewelke steeds betrekking hebben op een situatie in het verleden.

- het attest Nr: 8206 dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker zijn moeder steeds ingestaan heeft voor de materiële en financiële noden en dat zij voor hun vertrek uit Armenië effectief hebben en samengewoond (d.i. situatie in het verleden).

- het attest Nr: 8205 dd. 25/04/2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen en inkomstenbronnen heeft gehad in Jerevan en Armenië (d.i. situatie in het verleden),
- het attest Nr: 5875 dd. 03/04/2017 waaruit blijkt dat verzoeker over geen enkele eigendommen of inkomsten beschikt (d.i. situatie in het verleden).

Dat er geen geldstortingen voorliggen doet geen afbreuk aan voornoemde officiële stukken dewelke ten onrechte niet in ogenschouw werden genomen door verwerende partij.

Deze stukken worden louter op basis van eenzijdige hypothesen buiten spel geplaatst. Een loutere verwijzing naar eerdere beslissingen volstaat niet om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekers kunnen enkel vaststellen dat de diverse formele stukken dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd totaal niet in aanmerking werden genomen en de en dat verzoekers effectief aan art. 40bis § 2, 4° vreemdelingenwet voldoen.”

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoekster op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet blijkt dat bloedverwanten in neergaande lijn, die ouder zijn dan 21 jaar, om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een burger van de Unie, dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster, aangezien zij ouder is dan 21 jaar, het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Waar verzoekster aanvoert dat zij nog niet verwant was met de referentiepersoon voor haar aankomst op het grondgebied, dient in dit verband opmerkt te worden dat uit het administratief dossier en de nota met opmerkingen blijkt dat verzoekster op 24 november 2014 in het huwelijk trad met haar echtgenoot. Op 9 januari 2017 legden verzoekster en haar echtgenoot een aankomstverklaring af bij de stad Bilzen. Er blijkt aldus dat verzoekster al ruim twee jaar getrouwd was met de zoon van de referentiepersoon voor haar aankomst op het grondgebied. Er blijkt met andere woorden dat verzoekster voor haar aankomst in België wel degelijk getrouwd was met een bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger. Gelet op deze elementen ziet de Raad geenszins in waarom er niet van verzoekster verwacht kan worden dat zij reeds in haar land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie onderhield met haar Nederlandse schoonmoeder.

Waar verzoekster aanvoert dat haar echtgenoot nog niet de leeftijd van 21 jaar bereikt had toen hij zijn land van herkomst verliet, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters echtgenoot een apart beroep indiende tegen de weigeringsbeslissing die hem betekend werd op 2 juni 2022, gekend onder het rolnummer RvV 277 522. De grieven omtrent deze weigeringsbeslissing worden besproken in het arrest met nummer 278 637 van 12 oktober 2022, waardoor verzoeksters betoog in de onderhavige zaak niet dienstig is.

3.3. Wat betreft verzoeksters onvermogen in haar land van herkomst, betoogt verzoekster in een volgend middelonderdeel dat verweerder zich beperkt heeft tot het verwijzen naar voorgaande weigeringsbeslissing zonder de neergelegde stukken grondig te onderzoeken. Verzoekster wijst in het bijzonder naar de attesten van 3 april 2017 en 25 april 2019 waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat de referentiepersoon instond voor de materiële en financiële noden van haar echtgenoot en dat haar echtgenoot in Armenië niet beschikte over enige eigendommen of een inkomen.

De Raad dient op te merken dat voormelde attesten duidelijk betrekking hebben op verzoeksters echtgenoot en geen melding maken van verzoekster zelf. Verzoekster voert aan dat zij getrouwd is met haar echtgenoot met een gemeenschap van goederen, dient de zij de *“situatie van haar echtgenoot te volgen”*. Er wordt echter geen enkel stuk neergelegd dat deze stelling kan onderbouwen. Er dient te worden vastgesteld dat de attesten geen betrekking hebben op verzoekster en dan ook niet beoordeeld diende te worden door verweerder. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat er omtrent voormelde attesten in het arrest met nummer 278 637 van 12 oktober 2022 als volgt werd geoordeeld:

“In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat voormelde stukken betrekking hebben op een ogenblik waarop verzoeker reeds in België verbleef waardoor deze attesten zijn ten laste zijn in Armenië niet kunnen aantonen. Verzoeker haalt kort aan dat deze attesten ook betrekking hebben op de situatie in het verleden. Dit blijkt echter geenszins uit de stukken zelf. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, beperkt verweerder zich niet tot een loutere verwijzing naar de voorgaande weigeringsbeslissing van 7 augustus 2017, 8 februari 2018, 27 augustus 2018, 22 maart 2019, 14 oktober 2019, 23 april 2020, 17 november 2020, 19 mei 2021 en 23 november 2021. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die in rekening gehouden moesten worden bij het nemen van de bestreden beslissing.”

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verweerder motiveert dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogend is noch dat zij in haar land van herkomst financieel/materieel ten laste was van haar schoonmoeder. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT